

Vänsterpress om Katalonien – mitten av oktober 2017

Det finns idag inget som tyder på att motsättningarna mellan Katalonien och den reaktionära Madrid-regeringen minskat. Den regionala katalanska regeringen har fått kalla fötter och vill få till stånd en dialog med centralregeringen, men den säger blankt nej och hotar att ta ifrån katalanerna även det begränsade självstyret som de haft hittills. Vart detta kommer att sluta det vet vi inte, men att det knappast kan leda fram till rimlig lösning står klart. Vad är nästa steg? Tänker Madrid sätta in militär?

Att högerregeringen i Madrid bär huvudansvaret för utvecklingen är uppenbart. Det borde också vara självklart för alla demokratiska krafter i och utanför Spanien att ta kraftfullt avstånd från Madridregeringens agerande. Och den politiska oppositionen i Spanien borde nu sätta som första punkt på dagordningen att beslutsamt ta strid mot regeringen, med målet att avsätta densamma. Så länge som den sitter kvar finns inget civiliserat sätt att lösa den nuvarande konflikten, vare sig man vill komma fram till en kompromiss eller om Katalonien skall bryta sig ur Spanien.

Den svenska vänsterpressen är i stort sett enig om principen att Katalonien måste ha rätt att avskilja sig från Spanien om majoriteten av befolkningen så önskar. För övrigt är man oenig om en mängd frågor, vilket följande artikelsamling illustrerar.

Se även: [Vänsterpress om folkomröstningen i Katalonien – oktober 2017](#) och [Josep Maria Antentas: Kataloniens beslut](#), som visar hur den katalanska separatismen har vuxit fram, vilka samhällskrafter som varit pådrivande m m.

Martin Fahlgren 20/10 2017

Innehåll

eFolket	1
<i>Det nationella avskiljandets väg</i>	1
Internationalen	2
<i>Debatt: Varför inget klassperspektiv i bevakningen av Katalonien?</i>	2
<i>Debatten fortsätter: Klassperspektivet måste fram</i>	4
Ny tid	6
<i>Spanska sjukan</i>	6
Offensiv	7
<i>För en katalansk socialistisk republik – ut med PP-regeringen</i>	7
<i>Avgörande dagar om Kataloniens framtid</i>	9
Proletären	10
<i>Häller ny bensin på elden i Katalonien</i>	10

eFolket

Det nationella avskiljandets väg

Anders Fraurud

eFolket 20/10 2017

Anders Fraurud resonerar kring en aktuell och både principiellt och praktiskt viktig frågeställning

Kongressen förkunnar alla nationers fullständiga rätt till självbestämmande; och den uttrycker sin sympati med arbetarna i alla de länder som för närvarande dignar under enväldets militära, nationella eller andra sorters ok.....

Ur resolutionen från Andra Internationalens kongress 1896

Så uttrycktes en gång i tiden den internationella arbetarrörelsens syn på frågan om nationers rätt till självbestämmande. Man talade alltså då för 121 år sedan om rätten till nationellt självbestämmande som en princip. Trots det vet vi att den nationella frågan kom att dela arbetarrörelsen och dess ledare kring olika analyser och ställningstaganden. Det gällde såväl konkreta ställningstaganden och praktisk politik som teoretiska analyser.

Men mycket har hänt sedan dess. Många nya nationer har uppstått både i Europa och i tidigare koloniserade länder i Afrika och Asien. Och ännu tycks inte den ”nationella frågan” kunna avföras från dagordningen.

Nu i dagarna har vi två aktuella folkomröstningar om avskiljande. En som genomförts i den kurdiskt dominerade delen av norra Irak och en som planeras att genomföras i Katalonien i Spanien idag.

Hur ska man se på dessa folkomröstningar i två områden som skiljer sig åt på en mängd sätt?

Situationen skiljer sig mycket mellan dessa områden, men i bägge fallen tycker jag det är självfallet att vara för olika folks demokratiska rätt till eget språk och egen kultur. Där precis som på andra håll.

Dessutom är det inte bara odemokratiskt utan dessutom dumt att motsätta sig själva rätten att rösta om denna fråga. När det gäller den spanska statens alltmer repressiva sätt att förhålla sig till den katalanska folkomröstningen, så tror jag att det bara har ytterligare stärkt önskan om att avskilja sig från den spanska centralmakten. Centralregeringen i Bagdad i Irak motsatte sig också både den kurdiska regionens omröstning och dess resultat, men lyckades inte hindra dess genomförande. Men vad som kommer hända om kurderna går vidare återstår ju att se. Här spelar också den reaktionära Erdogan-regimen i Turkiet en viktig och olycksbådande roll.

Men att tycka att folk ska ha rätt att rösta om frågan och även avskilja sig i egna nationer är en sak. Det behöver inte betyda detsamma som att tycka att det är den klokaste vägen att gå. Och jag måste säga att jag är minst sagt tveksam till avskiljandet som den bästa lösningen i de flesta fall nu för tiden.

Att ta ställning för och se det som ett framsteg när olika förtryckta nationer gjorde sig fria från kolonialismen var lätt. Men vi har sedan dess sett många exempel både på nya olösta nationella frågor och nytt förtryck. Många gånger har detta haft att göra med de konstlade gränser som kolonialmakterna lämnade i arv. Men jag tror inte att problemen bara kan förklaras med det utan kanske också med hela den nationella frågeställningen och tanken om ett folk i en nation. Vi har sett en mängd exempel på oerhört tragiska uppdelningar där skapandet av nya nationer lett till etniska rensningar och folkmord.

Vilka frågor ska ett avskiljande lösa? Här finns det nog olika svar. Och i vissa fall gillar jag inte ens svaren. Det gäller till exempel de katalaner som vill skilja sig från Spanien för att

deras region är en mer välmående region som inte vill bidra till de fattigare delarna. Liknande argument har ju hörts i andra delar av Europa som till exempel norra Italien. Lika osympatiskt reaktionärt och egoistiskt där.

Men de viktiga argumenten handlar naturligtvis om sådant som rätten till den egna kulturen och språket. Det är viktiga demokratiska rättigheter, värda att kämpa för och viktiga att stödja för alla socialister. Men förutsätter de ett nationellt avskiljande? Och riskerar inte ett avskiljande att leda till andra problem, nya motsättningar och nytt förtryck? Är det inte i dagens värld klokare att kämpa för dessa demokratiska rättigheter inom de existerande staterna/nationerna än att slåss för upprättande av nya nationer grundade på etnicitet? Nationellt förtryck leder till nationalism. Men visar inte de senaste decenniernas erfarenheter att nationalismen i de flesta former (om inte alla idag) är en återvändsgränd?

Marx skrev någon gång att "arbetarna har inget fosterland". Om jag förstått det rätt så menade han med detta att arbetare i alla länder har gemensamma intressen och att dessa borde vara starkare än nationsgränserna. I dagens värld är det dessutom så många frågor som helt enkelt inte går att lösa utan globala överenskommelser och beslut. Klimatfrågan är väl här en av de mest uppenbara. Den långsiktiga utopin borde fortfarande vara en (socialistisk) värld utan gränser, men där olika kulturella, språkliga, nationella och andra uttryck fritt får blomstra sida vid sida utan att trampa på varandra.

PS: Jag medger att dessa resonemang är mycket allmänna och inte behandlar den specifika situationen vare sig i Katalonien eller Kurdistan. Därför hoppas jag på kloka synpunkter i frågan både från de som håller med, de som inte håller med och de som kan tillföra mer konkreta och detaljerade kunskaper.

Internationalen

Debatt: Varför inget klassperspektiv i bevakningen av Katalonien?

Insändare (svar följer nedan)

Internationalen 12/10 2017

Hej Internationalen!

Det var med stor spänning jag gick och väntade hela veckan på senaste intis. Jag ville läsa vad ni skrev om Kataloniens folkomröstning och den hårda spanska repressionen.

Överlag är jag lika imponerad som jag brukar vara av tidningens kvalitet och jag gillade särskilt att det inte var ett okritiskt hyllande av självständighetsomröstningen.

Som er, är jag för Kataloniens rätt att komma till ett beslut om självständighet, även om jag, vilket också ni lyfte fram, är skeptisk i flera artiklar till om ett självständigt Katalonien verkligen är vägen fram och om alla syftena från katalansk nationalism är så nobla.

Men en sak tyckte jag var konstig. I Sveriges enda riktiga arbetartidning lyfts inte klass fram ordentligt.

Det är ett talande om självständighetskrafter och vänsterpolitik kontra nyliberalism, men inget ord om hur den katalanska (och spanska arbetarklassen) bör agera som självständig kraft efter det här. Att binda upp katalanska arbetare kring de borgerliga och reformistiska ledarna blir extra tragiskt i det land som gav oss folkfronten som begrepp och det ofantliga arbetarslakteri som lade grunden för Franco.

Frågan blir extra viktig efter storstrejken. Var skall arbetarklassen gå nu och, kanske viktigare, vad kommer katalansk borgerlighet att göra nu?

Den katalanska borgerligheten kommer att fjäska för EU, för världsbanken och för hela det kapitalistiska maskineriet. Det sista de vill ha är en stridbar arbetarklass. Oavsett om

katalansk borgerlighet lyckas med självständighetsivrande eller ej, kommer de att vilja gör sig av med klassmilitansen och hård repression är att vänta nu.

Jag hade velat se en linje för klasskamp, en som bröt arbetarklassen från de borgerliga ledarna och förenade dem med den internationella arbetarklassen i kampen för ett socialistiskt Europas förenta stater, inom vilken de är fria att odla sin specifikt katalanska kultur som en katalansk arbetarrepublik.

Kanske man borde föra fram idéer om att skapa skyddskårer i strejkens efterdyningar och uppmana till skapande av arbetarråd, även om själva namnen på dess fenomen är mindre viktiga.

Men nu ska jag inte gnälla. Tack för en schyst tidning som tar upp flera vinklar ur röda nyanser

Med kamratlig hälsning,

Per Sune

Oberoende socialist

Alex Fuentes svarar:

Hej Per!

Din insändare tar upp en mycket viktig aspekt som artiklarna inte fördjupar sig i. Det är en riktig iakttagelse. Som saker och ting har utvecklats har den principiella demokratiska frågan stått i centrum för utvecklingen i Katalonien. Jag tror att det är viktigt att betona detta. En solfjäder av sociala grupper med olika intressen har gjort gemensam sak kring historiska oförrätter och kravet på självständighet. Arbetarklassen i Katalonien liksom antikapitalistiska och socialistiska organisationer som till exempel CUP har, såvitt jag förstår, hela tiden varit enig med andra samhällsgrupper om denna grundläggande fråga. Det innebär inte att klassmotsättningar suddas ut. Alla, såväl borgarna som socialistiska grupperingar med anspråk på att företräda den arbetande befolkningen, är nog medvetna om att i övrig finns olika agendor.

Huvudproblemet har varit att få till stånd själva omröstningen som den spanska staten med högerregeringen i spetsen hela tiden motsatt sig och försökt stoppa till varje pris. Spanska statens repression accelererade och ledde till den fruktansvärda repression vi alla fick bevittna. Och den fortsätter: den spanska regeringen har nu börjat skicka militära enheter till militärbaserna Sant Climent Sescebes (Girona) och El Bruch (Barcelona) med syfte att ta över strategiska platser såsom hamnar, flygplatser, kärnvapenarsenaler och dylikt. Det gagnar inte arbetarklassen, varken i Spanien eller i Katalonien och måste fördömas.

Spanska statens repressiva agerande har lett till att ännu flera anslutit sig till självständighetsrörelsen. Det gällde både borgare, medelklassen och arbetargrupper.

Folkomröstningens resultat visade, trots Guardia civils brutala åtgärder och fortsatta hot och trakasserier, tydligt att Katalonien som nation anser sig ha rätt att avgöra saken. Vad sedan en eventuell självständighet från Spanien skulle kunna leda till är det svårt att sia om, i synnerhet när den katalanska regeringen med en borgerlig ledning deklarerar självständigheten och på samma gång låter den ligga vilande i väntan på en dialog som Spanien struntar fullkomligt i. Det senare ledde till att antikapitalistiska krafter tog avstånd från den katalanska regeringens vacklande hållning. Man kan diskutera om detta gagna eller missgynnar arbetarbefolkningen. Men faktum kvarstår. En majoritet av Kataloniens folk strävar efter självständighet, och detta faktum i sig självt säger inte mycket om arbetarklassens positioner.

För oss som socialister är internationalism något som inte nödvändigtvis står i motsättning till rätten till självständighet (i detta fall för Katalonien). För oss står de arbetandes intressen över alla gränser. Om Katalonien skulle bli en självständig republik blir dessa klassintressen inte mindre viktiga. Spanien är en nation av nationer och de arbetande har gemensamma

intressen som på sikt bara kan tillgodoses i någon form av socialistisk konstellation.

Alex Fuentes

Debatten fortsätter: Klassperspektivet måste fram

Internationalen 19/10 2017

Vi kan inte alliera oss med borgerliga självständighetsrörelser Förra veckans replikskifte mellan läsaren Per Sune och skribenten Alex Fuentes fortsätter:

Tack för ditt svar Alex Fuentes (*Internationalen* nr 41/2017). Jag talar dessvärre inte spanska (eller katalanska!), så jag har dålig koll på situationen och får min information mest från engelsk-, skandinavisk- eller tyskspråkig vänsterpress.

Jag visste alltså inte om det du berättade om att antikapitalisterna i spanska staten har tagit avstånd från den borgerliga regeringens fumlande med självständighetsdeklarationen.

Men detta är också pudelns kärna.

Om jag förstår dig rätt, förenas en ”solfjäder” av riktningar bakom kampen för ett demokratiskt, fritt Katalonien. Du skriver också att internationalister kan vara för stöd till självständighetsrörelser och så långt är jag med dig, men jag vill ändå insistera på klassinnehåll.

Låt mig ta två exempel.

I det tyska förbundslandet Bayern finns en självständighetsrörelse i form av Bayernpartei, som knappast är en kraft att räkna med, men de har en del saker som talar för dem, i form av en egen dialekt av tyska, katolsk tro och historia som eget land. Även om Bayernpartei skulle få stöd av mer än 50 procent så skulle alla ändå förstå att det vore det rika Bayerns sätt att vilja sluta stödja de fattiga förbundsländerna i forna DDR med skattemedel, oavsett hur mycket de skulle tala om sin nationalkaraktär.

Låt oss också kika på Irland. Den brittiska ockupationen av Nordirland fortsätter. Vore skapandet av en 32 County arbetarrepublik¹ ett slag mot den brittiska imperialismen och förutsättningen för arbetarenhet på hela Irland?

Vad jag försöker komma till är internationalismens relation till självstyre med klasskampen som brygga dem emellan.

Att alla klasser jobbar ihop är just precis problemet. Just Spaniens tragiska historia visar vad som kan hända om man tar parti för en fraktion av klassfienden mot en annan. Det finns inte EN linje för självständighet, utan varje klass har sin egen linje. Den katalanska bourgeoisien har skrämts av storstrejken. Det är därför de förhalar och förhandlar med Madrid och Bryssel. Det första nästa regering kommer att göra, oavsett om det blir en katalansk självständig regering eller direktstyre från Madrid, är att utlösa en reaktion mot arbetarklassen som får händelserna precis efter omröstningen att framstå som en tejudning.

Arbetarklassen i Katalonien måste föra fram en linje som försvarar omröstningens resultat, organiserar självförsvar mot poliser och de fascister som var ute på Barcelonas gator för några dagar sen, och sträcka ut handen till arbetarklassen i resten av världen.

Nationalism är ett gift för klasskampen. Det går inte att alliera sig med borgerliga

¹ 32 County Sovereignty Movement (ungefär översatt: ”de 32 grevskapens suveränitetsrörelse”) är en politisk organisation som är aktiv på Nordirland. Organisationen förespråkar irländsk republikanism och en enad socialistisk irländsk stat.

självständighetsrörelser.

Klassperspektivet måste fram!

Kamratligen,

Per Sune

Oberoende socialist

Alex Fuentes svarar:

Vi är överens om att chauvinism motverkar arbetarklassens egna intressen och att den katalanska regeringens borgerliga styre levererade en ”fumlande” självständighetsdeklaration. I själva verket är det vänstern i Katalonien som historiskt sett drivit på kampen för en självständig katalansk republik. Sedan indignadosrörelsen 2011 i Spanien omvandlades till en mäktig folklig protest fick självständighetsrörelsen ännu mer luft under vingarna. Samtidigt som borgerligheten i Madrid fick se uppkomsten av vänsterpartiet Podemos tvingades Kataloniens borgare radikaliserat sitt budskap för att framstå som mer militant i självständighetsfrågan. Det var ett försök att överflygla den antikapitalistiska vänstern i Katalonien. Det är inte frågan om att liera sig med borgerligheten när det gäller självständighetsrörelsen eller inte. Både högern i regeringsmakten och vänstern har varit och är för självständighet, i övrigt är de inte överens.

I Katalonien finns de facto en bred samling kring kravet för en självständig katalansk republik. Olika samhällsgrupper kan vara för självständigheten från den spanska staten utan att för den sakens skull vara eniga om vad för slags samhälle och regering man strävar efter. Det är viktigt att ha det i åtanke.

Man kan också konstatera att borgerligheten i Madrid och en del av borgerligheten i Katalonien för tillfället har hamnat på kollisionkurs och det är något som kan utnyttjas, sett från antikapitalistisk synvinkel. Den spanska vänstern ställer sig i stort solidariskt bakom rätten om att bestämma om självständighet. Det är det som gäller. Vänsterns huvudkritik riktas mot den spanska staten och högerregeringen som vill kväsa allt som har med självständigheten att skaffa. Det är detta som är det grundläggande idag. Huvudmotsättningen går just nu mellan den spanska regimen, monarkin, statens repressiva institutioner och olika nymornade fascistiska grupper på ena sidan, och på andra sidan alla som värnar om katalanernas rätt att själva bestämma sin framtid; vilket innebär möjligheten av en tänkbar katalansk republik. Att försöka föra dialog med högerstyret i Spanien är att prata inför döva öron, högern vill bara kommunicera med statens våld. En spansk militär ockupation av Katalonien kan leda till att den katalanska regeringens representanter fångas, för att inte tala om antikapitalister som i så fall kan tvingas att gå under jorden. Det är så det ser ut just nu.

Den spanska staten är fast besluten att ignorera all form av dialog och intensifierar därför nu sin krigsförklaring mot Katalonien. Lagparagrafen 155 tas nu fram i Madrid och det innebär att man är i stånd att upphäva ALL autonomi i Katalonien och gå in med militärt våld för att driva katalanerna tillbaka till den situation de befann sig i under Franco. Detta innebär i sin tur inte bara ett mycket hårt slag mot Kataloniens självständighetsrörelse utan även ett hot och en varnande signal till arbetarrörelsen i hela Spanien. Monarkin och den Franco inspirerade högern – och socialdemokraterna i PSOE – visar nu musklerna för att visa alla oppositionella krafter var skåpet ska stå. Det är högerens sätt att återta initiativet för att lösa regimen nuvarande kris vars fundament vilar på den pseudodemokratiska konstitutionen från 1978.

Den 16 oktober fångades två framstående katalanska ledare, Jordi Sànchez (ANC) och Jordi Cuixart (Òmnium Cultural) som varit centrala aktörer i självständighetsrörelsen. De anklagas för ”sedición” vilket innebär planering av en statskupp eftersom dessa inte hörsammade Spaniens krav på att hindra folkomröstningen den 1 oktober och för att ha organiserat Kataloniens nationaldag den 11 september. Även Kataloniens socialdemokrater (PSC) anser att fångandet av Sànchez och Cuixart är en ”oproportionerlig” åtgärd medan Barcelonas

borgmästare, Ada Colau, kallade den ”barbarisk”. Samtidigt har den spanska regimen bestämt att ta över Kataloniens inrikes säkerhet, Mossos d’Esquadra och civilskyddet. Protesterna växer i Katalonien och kravet på att de politiska fångarna ska frigges växer lavinartat.

Det är kring denna strid som mycket av klasskampen manifesteras just nu. I denna konflikt står eliten i EU på den spanska högerregeringens sida medan vänstern av nödvändighet tvingas ställa sig på den motsatta sidan.

Jag menar att även internationalister i Sverige måste ta avstånd från Spaniens reaktionära utveckling eftersom dessa är ett uttryck för klassfientlighet mot hela den samlade arbetarrörelsen, oavsett nationsgränser.

Alex Fuentes

Ny tid

Spanska sjukan

Janne Wass

Ny tid 13/10 2017

Det var många som gnuggade sig i ögonen av misstro lördagen den 30 oktober då flera hundra – enligt vissa uppgifter så många som 500 – nynazister marscherade under Nordiska motståndsrörelsens baner i Göteborg. Polisen höll ändå huvudet kallt då nassarna försökte provocera genom att slå in på den marschritt som den tidigare förbjudits att ta. Ett massivt pådrag stoppade NMR:s marsch redan innan den börjat, och den blev, som författaren och journalisten **Niklas Orrenius** skrev på Twitter ”en lätt förnedrande promenad mellan två Icabutiker”.

Kontrasten kunde inte vara större till händelserna i Katalonien dagen därpå. Hundratals skadades då den spanska regeringen satte in sina insatsstyrkor mot katalanska vallokaler. Poliser i kravallmundering slog fredliga medborgare med batonger, släpade ut dem ur vallokaler och knuffade dem nedför trappor. Allt detta för att stoppa en folkomröstning. Om polisen i Sverige agerade konstruktivt för att mota fascismen i grind, var det i stället ordningsmakten som bar fascismens ansikte i Spanien. General **Franco** hade varit stolt.

Reaktionen från Kataloniens ledning är sedan måhända ett bevis på att regionen med sex miljoner invånare kanske ändå inte är redo för självständighet. När polisen beslagtogs röstsedlar och stängde vallokaler, svarade katalanska myndighetspersoner med att uppmana väljarna att printa ut egna röstsedlar och rösta i vilken vallokal de ville. Det säger sig självt att ett sådant förfarande varken är demokratiskt eller juridiskt bindande.

Triaxandet med lagligheten började ändå redan tidigare. De separatistiska partierna har en knapp majoritet i Kataloniens regionalparlament. En lag om en folkomröstning hade krävt en kvalificerad majoritet, men eftersom separatisterna inte hade en chans vinna en dylik omröstning, klubbades lagen igenom med enkel majoritet, som brådskannde.

Separatisterna vill gärna få det att framstå som om folkopinionen om självständighet är enig – i själva verket är katalanerna djupt delade i frågan. Men den spanska regeringen, med premiärminister **Mariano Rajoy**s högerkonservativa Partido Popular i spetsen, har inte heller gjort mycket för att lugna ner stämningen. Nyligen stämpades på ett avgörande sätt ett redan framförhandlat lagpaket som skulle ha gett Katalonien utökad autonomi. Från Partido Populars håll har man systematiskt motarbetat Kataloniens arbete för en större möjlighet att basa över regionens resurser.

För det är i slutändan pengar det handlar om. Katalonien är den ekonomiska dynamon i Spanien. Under den ekonomiska krisen har många i regionen upplevt att Spanien snyltat på deras pengar och välstånd.

Den spanska regeringens agerande kommer utan tvekan att spela separatisterna i händerna –

vem vill styras av en stat som sätter in paramilitära trupper mot invånare som försöker rösta om sin framtid? Vad som har hänt mellan denna tidnings inlämning till tryck och utgivning är svårt att sia om, men förhoppningsvis har EU redan fattat ett beslut om medling i konflikten, samt gått ut med ett tydligt fördömande av den spanska regeringens agerande.

Den katalanska självständighetskampen må stå på både juridiskt och demokratiskt vingliga ben, men det finns få regler som är så grundläggande i en demokrati som denna: en stat lägger aldrig in trupper mot ett folk som fredligt försöker utöva sin demokrati. En folkomröstningslaglighet kan diskuteras, och Spanien kunde naturligtvis inte godkänna resultatet som bindande, vad än det skulle ha blivit. Men genom att hindra sina medborgare att rösta, tog Rajoy ett steg skrämmande mot fascismen.

Offensiv

För en katalansk socialistisk republik – ut med PP-regeringen

Izquierda Revolucionaria (CWI Spanien/Katalonien)

Offensiv 11/10 2017

Upproret från det katalanska folket den 1 oktober tvingade den spanska kapitalistiska regimen och regeringspartiet Partido Popular (PP, "Folkets parti") på fallrepet och öppnade för en revolutionär kris i Katalonien. De reaktionära krafterna slösade dock ingen tid på sitt svar: att använda alla tillgängliga metoder. Med sitt absoluta media-monopol och statsapparaten har de lanserat en fanatisk spansknationalistisk kampanj för att mobilisera sin sociala bas.

Demonstrationen söndagen den 8 oktober i Barcelona – som sammankallades av högerorganisationen Katalanska Civilsamhället och som backades upp av PP, Ciudadanos, flera små fascistgrupper samt ledningarna i det socialdemokratiska partiet PSOE och kommunistpartiet PSC – samlade 400 000, varav många kom från utanför Katalonien. Detta är en mycket lägre siffra än i de historiska mobiliseringarna den 1 och 3 oktober, vilka samlade miljontals arbetare, unga och katalanska medborgare till gatorna för att uttrycka sin demokratiska rätt att själva bestämma och mot polisrepressionen.

Klasskampen i Katalonien och den spanska staten har gått in i ett avgörande skede. Alliansen bestående av monarkin, rättssystemet, polisen och armén tillsammans med PP, Ciudadanos och PSOE-ledaren Pedro Sanchez socialdemokrati har fått förstärkning av den katalanska borgerligheten som nu sluter upp mot det katalanska folkets förhoppningar.

Det råder dock för tillfället stor förvirring. Detta beror på att det saknas en ledning till vänster som har en klassbaserad position som kan erbjuda en väg ut ur den revolutionära krisen som gagnar majoriteten. Den katalanska nationella frågan har omvandlats till en kraftfull hävstång för social omvandling inte bara i Katalonien, utan i hela den spanska staten. Det är något som den spanska och katalanska borgerligheten förstår till fullo, och på grund av detta har de förenat sina styrkor mot utlysandet av en katalansk republik. Omvänt har den parlamentariska vänstern antingen öppet gett efter för högern, som är fallet med socialdemokratin, eller uppmanat till dialog och en "överenskommen och laglig" folkomröstning med samma stat och samma regering, som iklädda spanska fanor planerar en ny repressiv våg.

I dessa avgörande skeden är det bråttom att lyfta ett vänsterrevolutionärt alternativ för att ta strid mot den spanska nationalistiska reaktionen och hjälpa de katalanska massorna att vinna sin republik.

Den 1 oktober gick miljontals fredliga medborgare, familjer och särskilt ungdomar ut i motstånd mot den brutala repression från tusentals poliser och civilgardister, vilka hade skickats av PP-regeringen för att krossa ett helt folks rätt till självbestämmande. Att över två miljoner röstade den 1 oktober representerar en triumf för folklig vilja, särskilt eftersom det ägde rum

mitt under ett polisiärt undantagstillstånd. Få gånger i modern tid har vi bevittnat ett sådant utbrett exempel på direktdemokrati som det vi såg den 1 oktober, där resultatet överväldigande var till stöd för en katalansk republik.

Efter den 1 oktober följde den enorma generalstrejken den 3 oktober och mobiliseringen i Katalonien var så massiv att den bara har ett motstycke i historien: när massorna i Katalonien gick ut den 18 och 19 juli 1936 för att slå mot den fascistiska statskuppen, där de lyckades avvärja de reaktionära styrkorna efter timtal av hårda strider. Den triumfen öppnade för en socialistisk revolution i de republikanska territorierna, skapade organ av arbetarmakt, miliser och kollektiv samt hotade den kapitalistiska ordningen i hela Europa.

Rörelsen från de katalanska massorna till försvar för sina nationella demokratiska rättigheter – för en katalansk republik, mot den centralistiska statsrepressionen och den spansknationalistiska högerpolitiken – har skapat en revolutionär kris i Katalonien.

Vi har under dessa dagar också bevittnat den politiska bankrutten hos ledare som formellt står till vänster om socialdemokratin, men som anklagar de protesterande för att driva en reaktionär kampanj. Dessa ledare, som Alberto Garzon (samordnare för Izquierda Unida, Förenade vänstern, och partiledare för kommunistpartiet PCE), har talat till stöd för ”dialog och överenskommelse” och för en folkomröstning som är ”laglig och överenskommen” med den spanska staten och dess regering, samma regering som svingar polisbatonger för fullt.

Alberto Garzon upprepade återigen sin position samma dag som den spanska nationalistiska demonstrationen ägde rum i Barcelona den 8 oktober, då han sa att ”bara när Rajoy och Puigdemont sätter sig ned och samtalar med varandra kommer en del av spänningarna att brytas”. Han beskrev situationen i Katalonien som ”väldigt farlig, eftersom bristen på dialog också provocerar fram ekonomisk oro”.

Vad har detta gemensamt med Marx och Lenins inställning gällande nationellt förtryck och revolution? Ingenting, men det har mycket att göra med Carrillos ställningstagande åren 1976-78 när ledningen för PCE – på den tiden arbetarklassens massparti – manade till dialog och konsensus med den spanska borgarklassen och arvtagarna av diktaturen för att avbryta den dåvarande revolutionära situationen.

Den revolutionära krisen i Katalonien har drivits på av två stora politiska faktorer: det nationella förtrycket från den spanska borgarklassen och dess centralistiska stat, vilka vägrar att erkänna att Katalonien är en nation och repressivt avvisar katalanernas rätt till självbestämmande, samt frustrationen skapad av den kapitalistiska krisen, massornas arbetslöshet, vräkningarna, de otrygga låglönejobben och bristen på en framtid för ungdomen.

För över 100 år sedan skrev Lenin en utmärkt text, Om nationernas självbestämmanderätt, vilken stakade ut revolutionära marxisters position angående denna fråga. Kampen för rätten till självbestämmande för förtryckta nationer som i fallet Katalonien är en prioritet för marxister, men i denna kamp underordnar vi oss inte borgarklassen inom den förtryckta nationen, i detta fallet den katalanska borgarklassen, eller dess politiska representanter, PDeCAT. På samma gång som vi förespråkar rätten till självbestämmande, inklusive självständighet om de så vill, länkar vi det också till försvaret av ett revolutionärt program för en socialistisk omvandling av samhället.

Den nuvarande krisen i Katalonien har, likt under många andra historiska perioder, öppnat möjligheten att vinna en katalansk republik via revolutionära metoder baserat på folkets direkta ingripande. Detta skrämmer den katalanska borgarklassen, som snabbt har gett massorna ett ultimatum: överge era revolutionära anspråk, annars kommer vi att utlösa ett ekonomiskt kaos och kasta ner er i misär.

Detta är exakt det som den grekiska och europeiska borgarklassen gjorde mot det grekiska folket. För att kunna fullborda sina hot har kapitalet fått stöd av PP-regeringen, som inom

loppet av 24 timmar godkände ett lagförslag som möjliggjorde för företag att flytta sina högkvarter från Katalonien. Sådan är den borgerliga legaliteten. För det katalanska folkets rätt att själva bestämma är lagarna omöjliga att ändra och polisvåld används för att upprätthålla dem. För att tillfredsställa spanska, katalanska och europeiska kapitalister kan dock lagar ändras på ett ögonblick.

Avgörande dagar om Kataloniens framtid

???

Offensiv 19/10 2017

Blir drömmen om självständighet verklighet?

Under tisdagen den 17 oktober genomfördes strejker och demonstrationer i Katalonien mot att ledarna för två organisationer som kämpar för ett självständigt Katalonien fängslats.

De två politiska fångarna, Jordi Sánchez från ANC och Jordi Cuixart från Omnium, kommer att hållas fängslade utan borgen under hela den fortsatta rättegången som väntar mot dem. De två anklagas för ”uppvigling” och för att ha organiserat demonstrationer den 20 och 21 september mot den spanska statens försök att stoppa folkomröstningen den 1 oktober. Om de döms för ”uppvigling” kan straffet bli upp till 15 års fängelse.

Fängslandet av Jordi Sánchez och Jordi Cuixart är en allvarlig upptrappning av repressionen mot Kataloniens kamp för nationellt självbestämmande, som kan följas av massarresteringar och att högerregeringen använder sig av artikel 155 i grundlagen – ersätter Kataloniens halvautonomi med ett direktstyre och undantagstillstånd.

”Det nuvarande dödläget (mellan regeringen i Madrid och den katalanska provinsregeringen) gör det allt mer sannolikt att artikel 155 kommer att tillämpas”, skrev El País i tisdags.

Spaniens auktoritära högerregering har även inlett förberedelser för arresteringar av en rad högt uppsatta tjänstemän i Katalonien, inkluderat polischefen Josep Lluís Traperó som har berövats sitt pass.

Denna vecka kan bli helt avgörande för Kataloniens framtid.

Högerregeringen, med stöd av socialdemokratiska PSOE, har stängt alla dörrar till en för-

handlingslösning. Demonstrationerna och strejkerna tisdagen den 17 oktober, som inleddes redan sent på måndagskvällen, behöver följas av nya massmobiliseringar om högerregeringens och den spanska statens attacker ska kunna slås tillbaka.

Om de fackliga ledarna fortsätter att svika måste vänstern och de kämpande gräsrotsrörelserna själva organisera kampen för nationellt självbestämmande med strejker och blockader.

”Alla som kämpar för verklig politisk och ekonomisk förändring måste bli med i ett organiserat motstånd mot regeringens brutala offensiv. Och för att bli framgångsrik behöver kampen för Kataloniens nationella befrielse förenas med kampen för socialism – ett socialistiskt Katalonien”, manar Izquierda Revolucionaria (CWI) i ett uttalande den 17 oktober. ■

Katalonien/Spanien: Svava PP-regeringens hot med total strejk

Uppdatering 19 oktober

Händelseutvecklingen i Katalonien och i övriga delar av den spanska staten tycks idag (torsdagen den 19 oktober) ta en mycket dramatisk vändning. Den spanska PP-regeringen (PP= Partido Popular, högerparti som hyser spanska ultranationalister) med stöd av socialdemokratiska PSOE och högerpopulistiska Ciudadanos står nu beredd att tillämpa artikel 155 i författningen.

Enligt mediareporter diskuterar högerregeringen just nu med socialdemokratiska PSOE. Formellt beslut väntas på lördag. Om artikel 155 tillämpas betyder det undantagstillstånd i Katalonien och direktstyre från Madrid, vilket i så fall skulle följa efter veckor av stadigt upptrappad repression, diktatoriska övergrepp samt oemotsvarad ekonomisk utpressning, som sammantaget ger en varnande bild av kapitalismens i grunden odemokratiska och våldsamma natur.

Möjligen hoppas högerregeringen att detta tillsammans med hot om en snar tillämpning av artikel 155 ska få Kataloniens provinsregering och dess president Carles Puigdemont att i sista stund backa, vilket de katalanska borgarna helst av allt skulle vilja göra.

De massmobiliseringar som omedelbart följde efter fängslandet de två katalanska självständighetsaktivisterna Jordi Sánchez och Jordi Cuixart i början av denna och generalstrejken den 3 oktober behöver nu följas av omedelbara massdemonstrationer, total strejk och uppmaningar till resten av Spanien att resa sig mot högerregeringens Franco-metoder.

I den fortsatta kampen för Kataloniens rätt till nationellt självbestämmande kan arbetare och unga kan bara lita till sina egen styrka, organisering samt stöd från arbetare och förtryckta i Spanien och resten av världen.

Proletären

Häller ny bensin på elden i Katalonien

Marcus Jönsson

Proletären 18/10 2017

Madrid stärker nationalismen

Relationen mellan självständighetsivrarna i Katalonien och centralregeringen i Madrid är fortsatt mycket spänd. I måndags kväll fängslades ledarna för två självständighetsorganisationer för uppvigling.

Efter några förhållandevis lugna dagar i ställningskriget mellan den autonoma regeringen i Katalonien och centralregeringen i Madrid är det återigen protester på gatorna mot den statliga repressionen.

I måndags kväll fängslades ledarna för ANC och Omnium, två självständighetsorganisationer,

för uppvigling. Det gäller deras roll i protesterna mot arresteringarna av katalanska myndighetspersoner och beslagen av miljoner röstsedlar inför folkomröstningen om självständighet den 1 oktober.

Barcelonas borgmästare Ada Colau (längst th) och regionpresidenten Carles Puigdemont (tvåa frh) står i första ledet vid en protest i Barcelona den 17 oktober mot fängslandet av Jordi Sánchez och Jordi Cuixart, ledare för två självständighetsorganisationer

Vid själva folkomröstningen använde tusentals extrainkallade poliser brutalt våld för att stoppa folk från att rösta och omkring 900 personer fick uppsöka läkarvård efter polisens behandling. Polismåldet utlöste stora protester med hundratusentals på gatorna och en generalstrejk genomfördes i protest mot våldet i Katalonien på tisdagen efter folkomröstningen.

När det katalanska parlamentet sammanträdde en vecka senare deklarerade regionpresident Carles Puigdemont självständighet bara för att i nästa andetag skjuta upp den.

Men hade han överhuvudtaget proklamerat självständighet? Puigdemonts ordval var att han tog ”folkets mandat för att Katalonien blir en stat i form av republik”.

Spaniens premiärminister Mariano Rajoy har gett Puigdemont till på torsdag, när den här tidningen kommer ut, att förklara och att backa från en eventuell självständighetsförklaring. Annars kommer regeringen att använda artikel 155 i konstitutionen för att ta kontroll över delar av Kataloniens autonomi.

De låsta positionerna till trots hade tonläget mellan Madrid och Barcelona – före måndagens besked från domstolen – hunnit förbättras sedan regeringspartiet Partido Populars talesperson Pablo Casado efter folkomröstningen sa att om Puigdemont deklarerade självständighet ”kommer det kanske att gå för honom som för den som gjorde det för 83 år sedan”.

Casado refererade då till Lluís Companys, som 1934 proklamerade Katalonien som en stat i den federala republiken Spanien. Casado fick förklara att han enbart syftade till att Companys arresterades inom loppet av ett dygn efter deklARATIONEN, eftersom Companys senare också avrättades av fascisterna 1940.

Erfarenheterna från Francotiden, då katalanerna utsattes för hård repression, ligger och pyr under ytan i ställningskriget mellan centralregeringen i Madrid och den autonoma regeringen i

Barcelona.

Spanien har aldrig gjort upp med åren mellan inbördeskriget och Francos död 1975, och det finns många övervintrade fascister i Partido Popular som tycker att Rajoys linje mot Katalonien är alldeles för mjuk.

Det katalanska självständighetssträvandet skär genom både samhällsklasserna och den politiska höger-vänsterskalan.

Puigdemonts parti PDeCAT är ett högerparti som tillhör samma partigrupp i EU-parlamentet som Liberalerna och Centerpartiet. Och Puigdemonts föregångare Artur Mas – som efter att ha eldat på självständighets-processen nu ber Puigdemont att vänta med att utropa självständighet – genomförde lika hårda nedskärningar i Katalonien som Zapatero och Rajoy gjorde i resten av Spanien.

Den brokiga vänstern i CUP, som har tio platser i parlamentet, vägrade 2015 att rösta fram Mas till regionpresident på nytt, men gick med på en uppgörelse där Puigdemont blev president istället för Mas.

CUP vill se ett självständigt Katalonien utanför EU, men stödjer i praktiken Mas och Puigdemonts projekt som hela tiden har handlat om direktrepresentation för Katalonien i Bryssel.

De senaste veckorna har fler än 500 företag och banker flyttat sina huvudkontor från Katalonien på grund av den politiska och ekonomiska osäkerheten. När mycket tyder på att Mas och Puigdemont överskattat sitt inflytande i Bryssel vill tidigare självständighetsförespråkande kapitalister att processen bromsas, om EU inte öppnar dörren för Katalonien.

Det är mycket oklart om det finns en majoritet i Katalonien för självständighet. Valdeltagandet i folkomröstningen, som konstitutionsdomstolen förklarat olaglig, var 42 procent, och även om prosjälvständighetspartierna har majoritet i parlamentet fick de tillsammans bara 47,74 procent av rösterna i valet 2015.

Helt säkert är i alla fall att den tondöva repressionen från Madrid inte lugnar ner de nationalistiska känslorna i Katalonien.